

2013

VEĽKÉ BIBLICKÉ POSTAVY VIERY

Duchovné cvičenia v každodennom živote

Piaty týždeň

Zrelosť viery

1

Mojžišova služba

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Tu Mojžiš povedal ľudu: „Nebojte sa! Len vytrvajte a uvidíte Pánovu záchranu, ktorú dnes uskutoční pre vás. Lebo ako dnes vidíte Egypťanov, tak ich už neuvidíte naveky. Pán bude za vás bojovať, vy sa budete len diviť.“ (Ex 14,13-14)

A Jozue urobil, ako mu uložil Mojžiš, a dal sa do boja s Amalekom. Mojžiš, Áron a Hur vystúpili na končiar vrchu. A kým mal Mojžiš zdvihnuté ruky, víťazil Izrael, len čo ruky spustil, víťazil Amalek. Ale Mojžišovi ruky oťaželi. Tu vzali kameň a podložili mu ho a on si naň sadol. Áron a Hur mu ruky podopierali jeden z jednej a druhý z druhej strany, a tak zostali jeho ruky v rovnakej polohe až do západu slnka. A Jozue porazil Amaleka a jeho ľud ostrým meča. (Ex 17,10-13)

Na druhý deň sa Mojžiš posadil a súdil ľud, ktorý k nemu prichodil od rána až do večera. Keď Mojžišov test videl, čo všetko robí pre ľud, povedal: „Čo to ty všetko robíš pre ľud?! Prečo zasadáš (na súd) sám a všetok ľud ťa od rána do večera obklopuje?“ Mojžiš odvetil svojmu testovi: „Preto, že ľud prichádza ku mne, aby si vyžiadal Boží rozsudok. Keď sa medzi nimi vyskytne spor, prichádzajú ku mne, aby som rozhodol medzi stránkami a oznamoval im Božie predpisy a zákony ... Vyhliadni si však spomedzi všetkého ľudu schopných, bohobojných mužov, mužov dôveryhodných a nezištných, a ustanov ich za tisícnikov, stotníkov, päťdesiatnikov a desiatnikov. Oni nech súdia ľud v každý čas a to tak, že vážnejšie prípady prednesú tebe a všetky menšie veci rozsúdia sami. Uľahči si a oni nech ponosú zodpovednosť s tebou.“ (Ex 18,13-15.21-22)

Na druhý deň povedal Mojžiš ľudu: „Previnili ste sa veľkým hriechom. Ja teraz vystúpim k Pánovi, hádam ho budem môcť uzmierniť za váš hriech.“ Tak Mojžiš odišiel opäť k Pánovi a povedal: „Ach, tento ľud sa dopustil veľkej viny, veď si urobil boha zo zlata. A teraz alebo im odpusť ich previnenie, alebo ak nie, vytri ma zo svojej knihy, ktorú si napísal!“ (Ex 32,30-32)

Predstava: *Predstavím si Mojžiša v rozličných situáciách služby, ako povzbudzuje, napomína, modlí sa za ľud.*

Prosba: *Prosím o ducha ochotnej služby a pokory.*

Boh si vyvolil Mojžiša za vodcu svojho ľudu. Toto poslanie bolo povolaním k službe, a tak je to s každým životným poslaním a povolaním. Sme pozvaní k službe, lebo ona je najhlbším vyjadrením lásky, pre ktorú sme stvorení. Všetci sme povolaní slúžiť si navzájom, byť sluhami. Pre nás, ľudí 21. storočia, to znie trochu staromódne a nesympaticky. „Byť sluhom“ vnáša asociácie ako nesloboda, námaha, závislosť, nespravodlivosť, zlé zaobchádzanie, tvrdý pán. Biblické slovo „sluha“ má však oveľa vznešenejší a hlbší obsah. Mojžišova služba je predobrazom Ježišovej služby, ktorý neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby sám slúžil. Nasledovať Ježiša znamená nasledovať ho predovšetkým v

pokornej službe. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám, aj vy si máte jeden druhému nohy umývať. Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám. (Jn 13,14-15)

Kolko zbytočného napätia by sme si ušetrili v našich rodinách, spoločenstvách, keby sme chceli jeden druhému slúžiť. Často je však v našom srdci pýcha a pokušenie mať navrch nad tým druhým, byť tým, kto povie posledné slovo, presadí svoju vôľu, nechce byť rušený vo svojich dôležitých záležitostiach atď.

Mojžišova služba mala rôzne formy. Bola to služba slova, povzbudzovania, príhovoru, napomínania, rozsudzovania atď. V tom všetkom ho môžeme nasledovať.

Ako Mojžiš máme všetkých, ktorí odvážne a s dôverou vykročili na cestu, podržať a oživovať, dodávať im odvalu, aby vytrvali a nezľakli sa ťažkostí, ktoré nutne prídu. My sami potrebujeme nanovo čerpať odvalu a dať sa oduševniť, lebo nádherné pocity z veľkých rozhodnutí, zo slávnostných dní nesiahajú až ku dnešnému dňu. Neprestajne potrebujeme povzbudzovať, posilňovať, potešovať, oduševňovať seba aj druhých. Tým rastieme a dozrievame.

- 1.** *Čo pre mňa znamená služba?*
- 2.** *Viem ochotne poslúžiť, pomôcť?*
- 3.** *Uvedomujem si svoje osobité dary, ktoré mi boli zverené na službu iným?*
- 4.** *Spoznávam ovocie služby vo svojom duchovnom živote a vo vzájomných vzťahoch?*

Večné Slovo,
Jednorodný Syn Boží,
nauč nás pravej veľkodušnosti.
Nauč nás tebe slúžiť,
ako si to právom zasluhuješ.
Aby sme dávali a nepočítali,
aby sme bojovali a nedbali na rany,
aby sme pracovali a netúžili po odpočinku,
aby sme sa obetovali a nečakali inú odmenu
ako vedomie, že sme splnili tvoju svätú vôľu.
Amen.

„Kresťanstvo, skôr než morálka alebo etika, je príbehom lásky, prijatím Ježišovej osoby.“

(Benedikt XVI.)

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Po týchto udalostiach ochorel syn tej ženy, majiteľky domu, a choroba sa mu tak veľmi zhoršila, že už prestal dýchať. Vtedy povedala Eliášovi: „Čo ja mám s tebou, muž Boží? Prišiel si mi pripomenúť môj hriech a usmrtiť môjho syna?!“ Eliáš jej povedal: „Daj mi svojho syna!“ Potom jej ho vzal z lona a vyniesol ho do hornej izby, v ktorej býval, uložil ho na svoje lôžko a takto volal k Pánovi: „Pane, môj Bože, chceš aj ženu, u ktorej som hosťom, urobiť nešťastnou, že usmrcuješ jej syna?“ Potom sa tri razy vystrel nad chlapca, volal k Pánovi a hovoril: „Pane, môj Bože, nech sa, prosím, vráti duša tohto chlapca do jeho tela!“ Pán vyslyšal Eliášov hlas, chlapcova duša sa vrátila do jeho tela a ožil. Potom Eliáš chlapca vzal, zniesol ho z hornej izby do domu, odovzdal ho jeho matke a povedal jej: „Pozri, tvoj syn žije!“ Žena vravela Eliášovi: „Teraz už viem, že si Boží muž a že Pánovo slovo, ktoré máš v ústach, je pravdivé.“

(1 Kr 17,17-24)

Predohra: *Predstavím si Eliáša, ako stojí pred plačúcou ženou, ktorej zomrel jediný syn.*

Prosba: *Prosím o schopnosť plakať s plačúcimi a radovať sa s radujúcimi.*

Medzi najťažšie skúšky našej viery patrí choroba alebo smrť blízkeho človeka. Bolesť, ktorá v takej chvíli preniká srdce, chce otupiť aj svetlo viery. Kto verí, má nádej aj vtedy, keď smrť zdanlivo víťazí. Nádej vyplývajúca z viery je silnejšia než osteň smrti.

Eliáš prichádza k žene, ktorá stráca jediného syna. Je zúfalá, nahnevaná. Na jednej strane obviňuje seba, svoju nepravosť, na druhej strane obviňuje proroka. Prišiel si mi pripomenúť môj hriech a usmrtiť môjho syna?! Podobne konáme aj my. Alebo nás zavalí pocit viny, alebo obviňujeme iných. – Čo som urobil zlé? Prečo ma Boh takto tresce? – vyslovíme v návale emocionálnej bolesti.

Eliáš sa vie vcítiť do rozpoloženia ženy. Uvedomuje si, že toto nie je chvíľa na vysvetľovanie, utešovanie či ospravedlňovanie. Eliáš je plný súcitu podobne ako Ježiš, keď vidí vdovu, matku naimského mládencu. Ježiš sa díva na vdovu z mestečka Naim, ktorej zomrel jediný syn, a je pohnutý lútosťou a súcitom. Ježiš je pohnutý lútosťou, keď vidí malomocného a zástup ľudí, ktorí sú ako ovce bez pastiera. To isté pohnutie prežíva otec, ktorý prijíma svojho márnokratného syna. Bolo mu ho ľúto. V tejto Ježišovej bolesti môžeme vidieť bolesť a pohnutie nebeského Otca. Dobré som videl, ako trpí môj ľud v Egypte, a počul som ich vzdychanie, (Sk 7,34) Biblický výraz „bolo mu ho (jej, ich) ľúto“, ktorý je na tomto mieste použitý, vyjadruje hlboké citové pohnutie a bolesť, ktoré prežíva matka trpiaceho, zomierajúceho dieťaťa. Takým silným citovým pohnutím je rozochvené Ježišovo srdce pri pohľade na malomocného, na plačúcu vdovu, na zástup ľudí. Eliášovo pohnutie je predobrazom

Ježišovej bolesti, lásky jeho srdca, je obrazom lásky Boha. Boh nás miluje láskou otca i matky, lebo jeho láska je dokonalá.

Eliáš v tejto ťažkej chvíli jednoducho povie: Daj mi svojho syna. Skloní sa nad chlapca a volá k Bohu. Prorok s vierou v Boha, ktorý môže kriesiť aj mŕtvych, dôveruje v Božiu moc.

Človek musí niekedy dlho zápasiť, než prijme chorobu a smrť s vyrovnanosťou viery. Niekedy stačí prejsť púšťou neútechy, sklamaní a prežívame, zakusujeme tieň smrti. Môžu to byť momenty odumretia seba a daru nového života. Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Už teraz sa musíme odovzdávať Bohu s vedomím, že nie sme pripravení a ani sa nemôžeme dostatočne pripraviť na takéto situácie. Zomrieť v Kristovi, aby sme žili v ňom, je osobitným darom, milosťou. V takých chvíľach si uvedomujeme viac ako inokedy, akí sme krehkí a aká krehká je naša viera, aký je to dar, ktorý nám pomáha prejsť cez tmavú dolinu smrti. Smrť je posledným úkonom totálnej odovzdanosti do rúk Otca. Nech momenty života, v ktorých potrebujeme zomrieť seba, sú odovzdaním sa do rúk milosrdného Otca, ktorý dáva život.

- 1.** *Čo pre mňa znamená odumrieť seba?*
- 2.** *Ako vnímam bolesť iných? Čo pre mňa znamená súcit, blízkosť trpiacemu človeku?*
- 3.** *V akých ťažkých okamihoch života mi viera pomohla ísť ďalej, zvládnuť tieto situácie?*

Pane, v tvojom náručí som v bezpečí.

Držíš ma a nemusím sa báť.

Ak sa ma zriekneš, zostanem bez nádeje.

Neviem nič o budúcnosti, ale dôverujem tebe.

Modlím sa, aby si odo mňa vzal to, čo môže uškodiť mojej spásy.

Prenechávam všetko iba tebe, pretože ty všetko poznáš, a ja nie.

Ak mi zošleš bolesť a zármutok,

daj mi milosť, aby som ich správne uniesol.

Zachovaj ma pred popudlivosťou a sebeckom.

Ak mi dáš zdravie, silu a úspech v tomto svete,

zachovaj ma vždy v bedlivosti, aby ma tieto veľké dary nevzdľoovali od teba.

Daj, aby som ťa poznal,

v teba veril, teba miloval,

tebe slúžil, teba a pre teba žil.

(kardinál H. Newmann)

„Viera je stretnutím s Bohom, ktorý hovorí a koná v dejinách a ktorý premieňa náš každodenný život, mení našu mentalitu, naše hodnotové úsudky, transformuje naše rozhodnutia a konkrétne činy.“

(Benedikt XVI.)

Davidova pokora

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Tu prišiel k Dávidovi posol so zvestou: „Srdce Izraelitov sa pridalo k Absolónovi.“ Vtedy povedal Dávid všetkým svojim sluhom, ktorí boli s ním v Jeruzaleme: „Podťe, ujdeme, lebo pred Absolónom niet pre nás záchrany. Podťe rýchlo, lebo sa bude ponáhľať, dochytí nás, privalí na nás nešťastie a mesto porazí ostrím meča.“ Všetko jeho mužstvo prešlo popri ňom ... Celá krajina hlasito plakala, kým všetok ľud prechádzal. Kráľ stál pri potoku Kedron a všetok ľud prešiel popri ňom smerom na rovinu. ... Bol tu aj Sadok a s ním všetci leviti, ktorí niesli Božiu archu zmluvy. Božiu archu položili a Abiatar priniesol obeť, kým nevyšiel všetok ľud z mesta. Vtedy kráľ povedal Sadokovi: „Zanes Božiu archu späť do mesta! Ak som našiel milosť v Pánových očiach, privedie ma späť a dá mi uvidieť ju aj svoj prýbytok.“ ... Dávid však vystupoval na Olivovú horu a stále plakal. Hlavu mal zahalenú a išiel bosý. A z ľudu všetci, ktorí boli s ním, mali zahalenú hlavu, kráčali nahor a stále plakali. Keď kráľ došiel až k Bahurim; práve vychádzal odtiaľ muž z príbuzenstva Šaulovho domu, Gérov syn menom Semei. Kadiaľ išiel, tade preklínal a hádzal kamene do Dávida a do sluhov kráľa Dávida, hoci mu všetok ľud a všetci hrdinovia išli po pravej i ľavej strane. ... Nato Abisai, syn Sarvie, vrazil kráľovi: „Čo má tento zdochnutý pes preklínať môjho kráľovského pána?! Prejdem a zrazím mu hlavu!“ Ale Dávid povedal: „Nestarajte sa do toho, synovia Sarvie! Nech preklína! Lebo ak mu Pán povedal: »Preklínaj Dávida!«, kto mu povie: »Prečo to robíš?!« ... Nechajte ho preklínať, lebo mu to Pán prikázal! Azda zhládne na moju biedu a odplatí mi dobrým za dnešné preklínanie.“

(1 Sam 15,13 – 16,14)

Predstava: *Predstavím si Dávida na úteku, ako prechádza potok Kedron a vystupuje na Olivovú horu, alebo Pána Ježiša, ako ide tou istou cestou do Getsemanskej záhrady.*

Prosba: *Prosím Pána, aby som aj v ťažkých situáciách vedel dôverovať Bohu a trepezlivo znášať ťažkosti života, prípadné protivenstvá a potupy.*

Príbeh, ktorý chceme meditovať, sa odohráva v závere jeho života a ukazuje Dávidovu zrelosť a pokoru. Dávidov syn Absolón strhne na svoju stranu niektorých vplyvných mužov v kráľovstve a uzurpuje si moc. Sám chce byť kráľom a vládnuť nad Izraelom. Dávid pozná krutosť svojho syna. Vie, že je schopný vyvraziť všetkých, čo sa mu postavia do cesty, a kvôli moci by neváhal ani vzťahnúť ruku naňho. Dávid uteká so svojím mužstvom cez potok Kedron na Olivovú horu. V tejto situácii sa stáva akoby predobrazom samotného Ježiša Krista. Ježiš po poslednej večeri prešiel cez potok Kedron a vystúpil na Olivovú horu do Getsemanskej záhrady. Obidvaja, aj Dávid aj Ježiš, prežívajú moment zrady od najbližších. Dávida zrádzajú nielen jeho najbližší ľudia, ale predovšetkým vlastný syn. Ježiš hlboko prežíva zradu Judáša, ale aj opustenie apoštolov a odmietnutie vlastného národa. Obidvaja sa celkom vkladajú do Božích rúk.

Na úteku zažije Dávid posmech a potupu Semeia zo Šaulovho rodu. Ten preklína a potupuje Dávída, hádže doň kamene a pred celým Dávidovým sprievodom ho ponižuje a uráža. Podobne Ježiš na svojej krížovej ceste zažíva posmech, potupu a urážky. Dávidov vojvodca Abisai chce umlčať Semeia a je pripravený zraziť mu hlavu. Ale Dávid zakročí: Nech preklína! Lebo ak mu Pán povedal: Preklínaj Dávída! Kto mu povie prečo to robíš? ... Azda zhladne na moju biedu a odplatí mi dobrým za dnešné preklínanie. Podobne ako Abisai chcel chrániť česť svojho kráľa Dávída, aj Peter v Getsemanskej záhrade sa chcel postaviť za svojho Pána a bojovať mečom, ale i jeho Pán zastaví a odmietne tento spôsob boja a obrany. Boh sám sa postará o česť svojich služobníkov.

V celej tejto situácii vyniká Dávidov a Ježišov pokoj, dôvera a pokora. Dávid dozrel nielen ľudsky, ale aj duchovne. On, hrdý, mocný a slávny kráľ, ktorý drvil svojich nepriateľov, teraz pokorne, s odovzdanosťou a dôverou v Božiu spravodlivosť, prijíma toto poníženie. Ani potupa ho nevyviedla z miery, nereaguje agresívne, ale pokojne. Dávid ani Ježiš sa nenapĺňajú nenávisťou voči svojim prenasledovateľom, ale konajú vo viere a láske. V duchu Izaiášovho Pánovho služobníka (Iz 52 – 53) prijímajú potupu a urážky, aby sa naplnila Božia vôľa. Dávid ani Ježiš nestrácajú svoj pokoj, neprepadajú agresii, nenávisti, nejdú do ničujúceho protiútok. Práve svojím pokojom usmernia Dávid a Ježiš celú situáciu. Tento pokoj je však naplnený dôverou v Božie riadenie. Dávid aj Ježiš plne dôverujú, že je to Boh, ktorý je za všetkým. Dávid nestratí v tomto postoji pokory svoju kráľovskú hrdosť a veľkosť, práve naopak, prejaví sa ako skutočný kráľ. Dávid vie, že skutočným kráľom Izraela je Jahve. Dávid dozrel cez svoju skúsenosť aj pády do postoja pokory. Plne sa zveruje Božiemu pôsobeniu a dôveruje Božej prozreteľnosti.

- 1.** *Čo pre mňa znamená pokora? Ako ju chápem?*
- 2.** *Ako reagujem na urážky, potupu, obvinenia?*
- 3.** *Mám skúsenosť Božieho pokoja uprostred ťažkostí? Z čoho plynul tento pokoj?*

Duch pokoja

Tvoj Duch, Pane, je Duchom pokoja.

Daj aby sme vo tvojom pokoji spoznávali, čo sme a čo nie sme

a k čomu nás ty vo svojej láske povolávaš,

aby sme mohli zažiť radosť z toho stávať sa tým, čo podľa tvojej vôle máme byť.

(Carlo Maria Martini SJ)

„Boh nie je nejaká zložitá hypotéza o pôvode sveta, nie je matematická inteligencia, ktorá by nám bola vzdialená; Boh sa o nás zaujíma, Boh nás miluje, Boh osobne vstúpil do skutočnosti našich dejín a rozhodol sa komunikovať seba samého – a to až do tej miery, že k nám prišiel v tele. Boh je teda súčasťou nášho života, Boh je taký veľký, že má pre nás čas, môže nám venovať pozornosť, a aj nám ju venuje.“

(Benedikt XVI.)

4

Abraháмова obeta

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Po týchto udalostiach Boh skúšal Abraháma a povedal mu: „Abrahám!“ On odpovedal: „Tu som.“ A on hovoril: „Vezmi svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a choď do krajiny Morja! Tam ho obetuj ako zápalnú obetu na jednom z vrchov, ktorý ti ukážem.“ Abrahám vstal včasráno, osedlal osla, zobral so sebou dvoch svojich sluhov a svojho syna Izáka a narúbal dreva na zápalnú obetu. Potom sa vybral na miesto, ktoré mu označil Boh. Na tretí deň, keď Abrahám zdvihol oči, zďaleka uvidel to miesto. Tu Abrahám povedal svojim sluhom: „Vy ostaňte tu s oslom, ja a chlapec pôjdeme až tamto. Pomodlíme sa a vrátíme sa k vám.“ Potom vzal Abrahám drevo na zápalnú obetu a naložil ho na svojho syna Izáka; sám vzal oheň a nôž a takto šli obaja spolu. Tu povedal Izák svojmu otcovi Abrahámovi: „Otče!“ On mu odvetil: „Hľa, tu som, syn môj!“ A on mu povedal: „Drevo a oheň na zápalnú obetu je tu, kde však je baránok na zápalnú obetu?“ Abrahám mu odvetil: „Boh si už obstará baránka na zápalnú obetu, syn môj.“ A išli obaja spolu ďalej. Keď došli na miesto, ktoré mu označil Boh, Abrahám tam postavil oltár, naukladal drevo, poviazal svojho syna Izáka a položil ho na oltár na drevo. Potom Abrahám siahol rukou a vzal nôž, aby zabil svojho syna. Vtedy naň zavolať Pánov anjel z neba: „Abrahám, Abrahám!“ On odpovedal: „Tu som.“ On mu povedal: „Nevystieraj ruku na chlapca a neublížuj mu! Teraz som totiž poznal, že sa bojíš Boha a neušetril si svojho jediného syna kvôli mne.“ Tu zdvihol Abrahám oči a uzel barana, ktorý bol rohami zachytený v kroví. Abrahám podišiel, barana vzal a obetoval ho ako zápalnú obetu namiesto svojho syna. A Abrahám nazval toto miesto „Pán vidí“ a tak sa ešte aj dnes hovorí: „Na vršku Pán uvidí“. (Gn 22,1-14)

Predstava: *Predstavím si Abraháma a Izáka, ako kráčajú na vrch Morja.*

Prosba: *Prosím o silu, vieru a odvahu priniesť nevyhnutné obety v živote.*

Sú v živote situácie, keď trhá srdce. Situácie náročných rozhodnutí, ťažkých dilem, keď musí človek niečo zanechať, zrieknuť sa niečoho, obetovať niečo. Takáto skúška, akej je vystavený Abrahám, neprichádza na začiatku cesty viery, na začiatku cesty s Bohom, ale po tom, čo človek už prešiel dlhší úsek cesty so svojím Bohom.

Abrahám mal veľmi rád Izáka. Bol to syn prisľúbenia. Všetka jeho pozornosť sa sústredila na tento Boží dar. Možno až tak veľmi, že Abrahámovu srdce priliplo celou svoju emocionálnou silou k milovanému synovi. Abrahámovým centrom života sa stal Izák. On teraz pútal všetky jeho sily, pozornosť, lásku a nádej. Abrahám bol človek, ktorý v jednom momente vsadil všetko na Boha. Zakúsil, ako Boh nesie jeho život, je jeho oporou a istotou. Zakúsil, čo to znamená bezvýhradne mu veriť, dôverovať. Práve v neistotách skusoval jeho moc. Teraz, v momente šťastia, keď dosiahol to, po čom sníval, hrozí Abrahámovi, že jeho Boh už nebude preňho všetkým. Jeho nádej sa presúva na Izáka. Keď sa všetko darí, hrozí nebezpečenstvo, že Boh sa stane len jednou z mnohých skutočností;

ale Boh nemôže byť len jednou z iných skutočností, On môže byť len jedinou, absolútnou skutočnosťou, ktorá dáva zmysel všetkému ostatnému. V momente šťastia, keď človek dosiahne to, po čom túžil, hrozí nebezpečenstvo, že prestane vnímať svoju závislosť od Boha. Je šťastný s tým, čo má, s tými, ktorí ho obklopujú. Verí v Boha, ale táto viera je akoby doplnkom jeho života, jeho vzťahov, záujmov atď. Nie je to viera, o ktorú sa opiera všetko ostatné. Človek začína podvedome očakávať naplnenie od toho, čo vyplní jeho život, čo ho momentálne uspokojuje a robí šťastným. Náš vzťah k Bohu potrebuje korektúry, a to prináša krízy v našom chápaní Boha, v našej identite pred Bohom. Chceme Boha, o ktorom všetko vieme, ktorého môžeme „programovať“ podľa našich predstáv. Spoznávame však, že Boh je iný, ako sme ho dosiaľ poznali. On je „neskrotený Lev“, ktorý prichádza a zasahuje podľa vlastného rozhodnutia a v momentoch, kedy on chce. V tejto skúške ide o to najdrahšie: Vezmi svojho syna, svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ... Obetovať takú veľkú lásku je možné iba pre väčšiu lásku. Táto história sa opakuje u tých, čo chcú naozaj milovať Boha celým srdcom, zo všetkých síl. Boh nás neskúša, aby overil, že ho milujeme, ale aby nás uschopnil milovať ešte viac. Chce nás priviesť k väčšej slobode lásky a k hlbšiemu poznaniu seba. Táto skúška je šanca, aby náš vzťah s Bohom postúpil na vyššiu rovinu. Boh nikdy nežiada od nás niečo, čo by on sám nebol pripravený urobiť. Boh žiada od Abraháma obeť syna, aby ho oslobodil pre väčšiu lásku. Stačí mu v tomto prípade obeť srdca. Nakoniec ušetrí Abraháma od skutočnej obety. Abrahám nemusí vidieť zomierať svojho syna. Seba samého však Boh neušetril.

- 1.** *Čo pre mňa znamená obeť? Aké miesto má v mojom živote?*
- 2.** *Akú súvislosť vidím medzi vierou a obeťou?*
- 3.** *Čo ma uschopňuje, čo mi pomáha priniesť nevyhnutné obeť?*

Vezmi, Pane, a prijmi celú moju slobodu, moju pamäť, môj rozum a celú moju vôľu. Všetko, čo mám a čo vlastním, ty si mi to dal. Tebe, Pane, to vraciam; všetko to je tvoje, nakladaj s tým celkom podľa svojej vôle. Daj mi len svoju lásku a milosť, lebo tá mi stačí.

(sv. Ignác z Loyoly)

„Viera je stretnutím s Bohom, ktorý hovorí a koná v dejinách a ktorý premieňa náš každodenný život, mení našu mentalitu, naše hodnotové úsudky, transformuje naše rozhodnutia a konkrétne činy.“

(Benedikt XVI.)

Máriina vernosť

Prosiť o milosť od Boha, nášho Pána, aby všetky moje úmysly, činy a skutky smerovali čisto na službu a chválu jeho božskej Velebnosti. (DC 46)

Pri Ježišovom kríži stála jeho Matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.

(Jn 19,25-27)

Predstava: *Predstavím si Máriu pri kríži svojho syna.*

Prosba: *Prosím o dar viery, vernosti a vytrvalosti až do konca.*

Máriina viera musela prekonať heroickú Abrahámovu vieru, ktorá bola príkladom pre každého Izraelitu. Ak musel Abrahám vykročiť pri svojom povolaní do neznáma a úplne sa vo viere spoľahnúť na Boha, Mária pri zvestovaní robí ešte väčší krok dôvery a viery, keď ako panna sa má stať matkou Mesiáša. Svojím ÁNO vykročila na neznámu cestu, ešte dramatickejšiu ako Abrahám. Abrahám musel pri Božej požiadavke, aby obetoval svojho syna, priniesť vo svojom srdci tú najväčšiu obeť, ale Boh ho nakoniec ušetril pohľadom na umierajúceho syna a vrátil mu ho živého späť. Máriina obeť si vyžadovala úplné odovzdanie svojho syna. Spolu s ním prežila jeho smrť a ako pri zvestovaní povedať: Nech sa mi stane podľa tvojho slova. Preto platí o Márii to, čo o nej povedala jej príbuzná Alžbeta: Blahoslavená si, Mária, lebo si uverila. Mária je veľká svojou vierou. To je to podstatné, v čom ju máme nasledovať a pripodobňovať sa jej.

„Tvárou v tvár tomuto všetkému sa môžeme pýtať: Ako bola Mária schopná žiť takýmto spôsobom po boku svojho Syna – s takou silnou vierou aj počas temných okamihov – bez toho, že by stratila úplnú dôveru v Božie skutky? Na pozadí tohto všetkého je Máriin postoj, ktorý prijala za svoj vzhľadom na to, čo sa dialo v jej živote. Pri zvestovaní je znepokojená slovami anjela – je to obava, ktorú človek zažíva z toho, čo Boh môže žiadať. Mária uvažuje, pýta sa na význam takéhoto pozdravu (porov. Lk 1,29). Grécky termín, ktorý evanjelium používa na definovanie tohto »uvažovania«, je »dielogizeto« a pripomína koreň slova »dialóg«. Znamená to, že Mária vstupuje do intímneho dialógu s Božím slovom, ktoré jej bolo ohlásené, neuvažuje nad ním len povrchno, ale sa zastavuje, necháva ho preniknúť do svojej mysle a do svojho srdca, aby pochopila, čo od nej Boh chce, aký je zmysel ohlásených slov.“

(Benedikt XVI.)

„Aj v prípade našej cesty viery budú na nej okamihy svetla, ale stretne sa aj pasážami, na ktorých sa Boh bude zdať neprítomný, jeho ticho bude trápiť naše srdce a jeho vôľa sa nebude zhodovať s tou našou, s tým, čo by sme si my želali. Avšak, o čo viac sa otvoríme pre Boha a prijmemo dar viery, o čo viac doňho úplne vložíme svoju dôveru – ako Abrahám a ako Mária – o to viac nás on prostredníctvom svojej prítomnosti urobí schopnými prežívať každú situáciu nášho života v pokoji a v istote o jeho vernosti a láske.“

(Benedikt XVI.)

O, môj Bože, Trojica, tebe sa klaniam, pomôž mi úplne zabudnúť na seba, aby som mohla spočinúť v tebe, nehybná a pokojná, tak, akoby moja duša bola už vo večnosti. Nech nič nemôže narušiť môj pokoj a spôsobiť, aby som vyšla z teba, ó môj Nezmeniteľný, ale nech ma každá minúta unáša ďalej do hlbín tvojho tajomstva. Upokoj moju dušu, urob si z nej svoje nebo, svoj milovaný príbytok a miesto svojho odpočinku. Nech ťa tam nikdy nenechám samého, ale nech som celá stále tam, celá bdela vo viere, celá adorujúca, celá odovzdaná tvojmu stvoriteľskému pôsobeniu.

Ó môj milovaný Kriste, z lásky ukrižovaný, chcela by som byť nevestou tvojho Srdca, chcela by som ťa zahrnúť slávou, chcela by som ťa milovať ... až za smrť! Ale cítim svoju bezmocnosť, a preto ťa prosím, aby si ma „odel v seba“, aby si moju dušu stotožnil so všetkými hnutiami svojej duše, aby si ma ponoril do seba, aby si ma uchvátil, aby si ma nahradil sebou tak, aby môj život bol len vyžarovaním tvojho života. Vstúp do mňa ako Adorátor, ako Zmieriteľ a ako Spasiteľ. Ó, večné Slovo môjho Boha, chcem svoj život stráviť počúvaním teba, chcem sa stať plne vnímavou, aby som sa od teba všetko naučila. Potom cez všetky temnoty, všetky prázdnoty a všetky nemohúcnosti chcem stále hľadiť na teba a prebývať v tvojom veľkom svetle. Ó, moja milovaná Hviezda, upútaj ma tak, aby som už nikdy nemohla opustiť tvoju žiaru.

Ó, stravujúci Oheň, Duch lásky, zostup na mňa, aby sa v mojej duši uskutočnilo akoby vtelenie Slova: nech som preň ďalšou ľudskou bytosťou, v ktorej obnovuje celé svoje tajomstvo. A ty, Otče, skloň sa ku svojmu úbohému malému stvoreniu, „skry ho do svojho tieňa“, viď v ňom len „Milovaného“, v ktorom máš všetko svoje zaľúbenie.

Ó, moji Traja, moje všetko, moja blaženosť, nekonečná samota, nesmiernosť, v ktorej sa strácam, tebe sa vydávam ako korisť. Ukry sa vo mne, aby som sa ja ukryl v tebe v očakávaní, že v tvojom svetle budem kontemplovať priepasť tvojej vznešenosti.

(bl. Alžbeta od Najsvätejšej Trojice)

„Mária je Božím stvorením, ktoré jedinečným spôsobom otvorilo dvere svojmu Stvoriteľovi; vložila sa do jeho rúk celkom bezpodmienečne. Žije úplne zo vzťahu a vo vzťahu s Pánom; má postoj načúvania, je pozorná voči znameniam, ktoré Boh dáva svojmu ľudu na ceste; má miesto v dejinách viery a dôvery v Božie prisľúbenia – dôvery, ktorá je podstatnou súčasťou jej existencie. Slobodne sa podriaďuje prijatému slovu a Božej vôli v poslušnosti viery.“

(Benedikt XVI.)